

4. М.П. Река. Habr (причини глобального безробіття): [Електронний ресурс]:2016. URL: <https://habr.com/company/asus/blog/237917/>

5. Орехін П.Д. (Газета. Ru): [Електронний ресурс]: електрон. журн. 2017. № 1. URL: <https://www.gazeta.ru/business/2017/01/17/10479605.shtml#page1>

УПРАВЛІННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНІСТЮ ПІДПРИЄМСТВА

ВОЛОКІТІН В.А.,

*ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА ІМЕНІ ПЕТРА ВАСИЛЕНКА*

Науковий керівник – к.е.н., доцент Гіржева О.М.

На сучасному етапі економічного розвитку конкуренція, як рушійна сила, змушує виробників постійно шукати нові шляхи підвищення своєї конкурентоспроможності.

На наш погляд, конкурентоспроможність підприємства – це здатність витримувати конкуренцію в порівнянні з аналогічними об'єктами на даному ринку. Вона показує рівень розвитку даного підприємства в порівнянні з рівнем розвитку конкурентів за ступенем задоволення своїми товарами потреб споживачів та за ефективністю виробничої діяльності.

Важливого значення набуває управління конкурентоспроможністю підприємства. Сьогодні дослідники не виробили одностайної думки щодо розуміння процесу управління конкурентоспроможністю підприємства.

Так, І.О. Піддубний і А.І. Піддубна визначають управління конкурентоспроможністю підприємства як напрям менеджменту, спрямований на формування, розвиток і реалізацію конкурентних переваг та забезпечення життєдіяльності підприємства як суб'єкта економічної діяльності [1].

Н.П. Тарнавська зазначає, що в загальному розумінні управління конкурентоспроможністю підприємства – це цілеспрямований вплив на чинники і умови, які формують конкурентоспроможність підприємства в існуючому конкурентному середовищі [2].

Зміст управління конкурентоспроможністю підприємства як наукової категорії проявляється в реалізації наступних внутрішніх взаємозв'язків:

– виділення відповідних напрямків забезпечення конкурентоспроможності підприємства (забезпечення зовнішньої (маркетингової) і внутрішньої (ресурсної) конкурентоспроможності підприємства);

– виділення трьох рівнів управління конкурентоспроможністю: стратегічного, тактичного і поточного (оперативного);

– здійснення кожною сферою управління конкурентоспроможністю відповідних функцій (визначення і постановка мети, прийняття рішення, планування, організація, регулювання та контроль), виходячи з обраних видів і методів конкурентної боротьби в рамках розроблених стратегій і тактики.

Процес управління конкурентоспроможністю, як і управління будь-яким іншим об'єктом, носить циклічний, відносно замкнений характер. Даний процес починається з постановки мети, завдань і закінчується виконанням цих завдань, тобто досягненням певного результату. На основі отриманої інформації про результати (досягнення або недосягнення мети) конкретизуються і уточнюються раніше поставлені завдання, ставляться нові, можливо, висувається нова мета, і цикл починається з початку.

Політика щодо управління конкурентоспроможністю є одною зі складових елементів загальної політики підприємства.

Доцільно виділити кілька основних факторів, які найбільше впливають на формування політики управління конкурентоспроможністю підприємства:

- конкурентоспроможність продукції;
- боротьба з конкурентами;
- можливість втілення передових технологій;

- ситуація на ринку збуту;
- стан справ всередині підприємства;
- вкладення інвестицій всередині підприємства.

Система управління конкурентоспроможністю розробляється з урахуванням конкретної діяльності підприємства і забезпечує проведення певної політики в досягненні поставлених цілей.

Таким чином, система управління конкурентоспроможністю підприємства – це спосіб організації ефективної взаємодії керуючих і виконавчих підрозділів і конкретних осіб, що беруть участь у створенні, виготовленні, використанні і сервісному обслуговуванні продукції з метою надання їй властивостей, що забезпечують задоволення певних потреб і запитів споживання при мінімальному витрачанні всіх видів ресурсів і коштів.

Література:

1. Піддубний І. Теорія конкурентоспроможності: сучасний стан і предметнометодологічні аспекти розвитку / І. Піддубний, А. Піддубна // Економіка України. – 2006. – № 8. – С. 58.
2. Тарнавська Н.П. Управління конкурентоспроможністю підприємств: теорія, методологія, практика / Н.П. Тарнавська. – Тернопіль : Економічна думка, 2008. – 570 с.
3. Гаркава А.В. Концепції управління конкурентоспроможністю підприємства / А.В. Гаркава // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.confcontact.com/2012_11_29/4_garkava.htm
4. Управління конкурентоспроможністю підприємства: Підручник/ Ю.Б. Іванов, М.О. Кизим, О.М. Тищенко, О.Ю. Іванова, О.В. Ревенко, Т.М. Чечетова-Терапвілі. – Х. : ВД «ІНЖЕК», 2010. – 320 с.
5. Кадирус І.Г. Конкурентоспроможність підприємства та фактори, що на неї впливають / І.Г. Кадирус // Ефективна економіка. – 2014. – № 5. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=3390>

ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ УДОСКОНАЛЕННЯ ОРГАНІЗАЦІЙНОЇ СТРУКТУРИ УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВА

ГОНЧАРОВА А.О.,

*ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА ІМЕНІ ПЕТРА ВАСИЛЕНКА*

Науковий керівник – к.е.н., доцент Гіржева О.М.

Організаційна структура управління в системі менеджменту постійно змінюється під впливом факторів внутрішнього і зовнішнього середовищ, а також результатів виробничо-господарської діяльності підприємства. Доцільним є аналіз і оцінювання діючих організаційних структур управління з метою їх удосконалення.

Удосконалення організаційної структури управління підприємства є важливою умовою реалізації стратегічних цілей, координації і контролю бізнес-процесів та ресурсів на підприємстві.

Актуальність питання полягає у виборі адекватної організаційної структури, що дозволяє підприємству ефективно взаємодіяти із зовнішнім середовищем, продуктивно і доцільно розподіляти та направляти зусилля співробітників, задовольняти потреби клієнтів і досягати стратегічних цілей.

В сучасних умовах широкої спеціалізації, диверсифікації продукції, різних розмірів та категорій підприємств не існує ідеальної та єдиної моделі управління підприємствами. Вибір моделі організаційної структури управління визначається характером виробничого процесу, особливостями застосовуваної технології, конкретними особливостями позиціонування на ринку.

Для подальшого дослідження дефініції «організаційної структури управління» розглянемо точки зору видатних вчених-економістів на предмет нашого дослідження.

В табл. представлено аналіз терміну «організаційна структура управління».